

Arrest

nr. 79 561 van 19 april 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 6 februari 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 14 december 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard en van het bevel om het grondgebied te verlaten van 5 januari 2012, beide aan verzoeker ter kennis gebracht op 5 januari 2012.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 maart 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 april 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat L. PEPERMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 8 februari 2007 en dient op 12 februari 2007 een asielaanvraag in bij de bevoegde instanties.

Op 14 maart 2007 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26*bis*)

Op 23 januari 2008 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen

deze beslissing dient verzoeker een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad) die bij arrest nr. 11 033 van 13 mei 2008, het beroep verwerpt en eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus weigert aan verzoeker.

Op 27 mei 2008 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing tot afgifte van het bevel om grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13*quinquies*).

Op 16 juli 2008 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*ter* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet).

Op 8 januari 2009 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*ter* van de vreemdelingenwet ontvankelijk wordt verklaard. Verzoeker wordt in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie.

Op 7 december 2009 vult verzoeker zijn aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*ter* van de vreemdelingenwet aan in het kader van de criteria die gedefinieerd zijn door de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van het oude artikel 9,3 en artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet.

Op 24 november 2011 verleent de ambtenaar-geneesheer een advies in verband met de door verzoeker voorgelegde medische problematiek.

Op 14 december 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*ter* van de vreemdelingenwet ongegrond wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing die aan verzoeker ter kennis gebracht op 5 januari 2012 en waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 15.07.2008 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door:

A., K. (R. R.: (...))

nationaliteit: Pakistan

geboren te M. op (...)1977

adres: (...)

*in toepassing van artikel 9*ter* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 08.01.2009, heb ik de eer u mee te delen dat dit verzoek ongegrond is.*

Reden:

*Dat de aangehaalde medische problematiek niet kan worden weerhouden als gegrond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9*ter* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980.*

De arts-adviseur stelt in haar verslag dat uit de voorgelegde medische attesten blijkt dat betrokkene lijdt aan een aandoening.

Met betrekking tot deze aandoening van betrokkene komt de arts-adviseur tot de conclusie dat betrokkene hiervoor medicamenteus behandeld wordt. Het betreft een aandoening waarvoor verderzetting van deze medicamenteuze behandeling en regelmatig gespecialiseerde opvolging noodzakelijk is.

Volgens de arts-adviseur kan betrokkene reizen en is er geen medische noodzaak tot mantelzorg.

Dusdanig stelt zich de vraag naar de behandlungs- en opvolgingsmogelijkheden in het herkomstland van betrokkene, zijnde Pakistan.

Uit het verslag van de arts-adviseur en de gegevens opgenomen in het administratief dossier van betrokkene blijkt dat de nodige medicatie behandeling en opvolging beschikbaar zijn in Pakistan.

De arts-adviseur komt dan ook tot de conclusie dat de aandoening van betrokkene hoewel hij lijdt aan een aandoening die kan beschouwd worden als een aandoening die een reëel risico kan inhouden voor zijn even of fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld wordt geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien de nodige medicatie, behandeling en opvolging beschikbaar zijn in Pakistan

Dusdanig stelt zich de vraag naar de toegankelijkheid van de benodigde medische zorgen in het herkomstland van betrokkene, zijnde Pakistan.

Een ziektekostenverzekering wordt in Pakistan voornamelijk door werkgevers aangeboden. Een uitzondering is Allianz Efu. Zij bieden ziekenhuisverzorging aan via hun verzekeringsprogramma Healthline. Healthline is een hospitalisatieplan voor individuen en gezinnen, dat ook ambulante ziektekosten gedeeltelijk kan dekken.

Healthline verschaft toegang tot een uitgebreid netwerk van zorgvuldig geselecteerde ziekenhuizen over het hele land voor een hoogwaardige gezondheidszorg, op kredietbasis, bij hospitalisatie.

Patiënten moeten in overheidsziekenhuizen een vergoeding betalen voor medicijnen die werden voorgeschreven of tests die werden afgenomen. De hoogte van de vergoeding ligt veel lager dan in privéziekenhuizen, apotheken of laboratoria.

Medische onderzoeken, bloedonderzoeken en medicijnen zijn echter gratis voor verpleegde patiënten in alle overheidsziekenhuizen.

Pakistan kent invaliditeitsuitkeringen toe aan mensen met de aandoening van betrokkene. Deze invaliditeitsuitkeringen worden betaald aan personen met de aandoening van betrokkene, die niet in staat zijn om te werken. Gezondheidszorg toegespitst op de aandoening van betrokkene maakt deel uit van de eerstelijnsgezondheidszorg.

Betrokkene legt verder geen enkel bewijs voor van een arbeidsgeneesheer dat hij arbeidsongeschikt zou zijn. We kunnen er dus vanuit gaan dat betrokkene zelf zou kunnen instaan voor de kosten die gepaard gaan met de noodzakelijke hulp.

Overigens lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene in Pakistan — het land waar hij tenslotte ruim 30 jaar verbleef — geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben bij wie hij terecht zou kunnen voor (tijdelijke) opvang en hulp bij het bekomen van de nodige zorgen aldaar en voor (tijdelijke) financiële hulp.

De financiële toegankelijkheid van de benodigde medische zorgen is bijgevolg voldoende gegarandeerd.

Verder dient vermeld te worden dat betrokkene beroep kan doen op het REAB-programma van de International Organisation for Migration (IOM). De IOM wil de zelfstandigheid en integratie van mensen die terugkeren naar hun herkomstland verbeteren door ze te assisteren bij hun terugkeer en hun reïntegratie. Zo kunnen ze beschikken over microkredieten om hen te ondersteunen bij de opbouw van een nieuw leven.

Dat in het verzoekschrift ook argumenten worden aangevoerd (m.n. elementen van lokale duurzame verankering) welke geen betrekking hebben op de medische toestand van betrokkene. Dat met de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 duidelijk een onderscheid werd aangebracht in twee verschillende procedures, m.n. ten eerste het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening, ten tweede het artikel 9bis voor in België verblijvende personen, die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden, en die om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging wensen te verkrijgen.

Dat de hier ingeroepen niet-medische elementen buiten de medische context van artikel 9ter vallen en dat derhalve in dit verzoek aan deze niet-medische argumenten geen verder gevolg kan worden gegeven.

Dit alles in overweging genomen kan gesteld worden dat betrokkene aanspraak kan maken op een medische behandeling, en er dan ook geen bezwaar bestaat tegen een terugkeer naar herkomstland van betrokkene, zijnde Pakistan.

Derhalve

1) blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit,

of

2) blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM)."

Tevens wordt op 5 januari 2012 aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten (Model B – bijlage 13) ter kennis gebracht.

Dit is de tweede bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“In uitvoering van de Minister van / de gemachtigde van de Minister van wordt aan A.K..

geboren te M(...)/Pakistan, op (...) 1977,

van Pakistan nationaliteit, het bevel gegeven om uiterlijk op 04/02/2012 het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van Denemarken, Duitsland, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Litouwen, Luxemburg, Malta, Nederland, Noorwegen, Oostenrijk, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Spanje, Tsjechië, Zweden en Zwitserland (3), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven (4).

REDEN VAN DE BESLISSING:

De betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft (artikel 7, alinea 1,2° van de wet van 15 december 1980)”

2. Over de ontvankelijkheid

Uit de bewoordingen van het verzoekschrift en de toegevoegde stukken blijkt dat verzoeker twee beslissingen aanvecht met name de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 14 december 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ongegrond wordt verklaard en van het bevel om het grondgebied te verlaten van 5 januari 2012.

Verzoeker ontplooit echter geen middelen tegen het bevel om het grondgebied te verlaten zodat het beroep tegen dit bevel onontvankelijk is.

3. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 9bis, 9ter en 62 van de vreemdelingenwet, van materiële motiveringsplicht, van de beginselen van behoorlijk bestuur, van de zorgvuldigheidsplicht en van het gelijkheidsbeginsel.

Ter adstruering van het middel zet verzoeker uiteen wat volgt:

“1. De eerste bestreden beslissing voert aan dat:

-Aangehaalde medische problematiek niet kan weerhouden worden als gegrond om een verblijfsvergunning te nemen in toepassing van art. 9ter Vr. W.

-De in het verzoekschrift aangehaalde elementen (van lokale duurzame verankering) vallen buiten de context van art. 9ter Vr. W.

Verzoekers verblijfskaart wordt hem ontnomen en hij ontvangt een bevel om het grondgebied te verlaten.

De tweede bestreden beslissing betreft het bevel en is gebaseerd op de eerste bestreden beslissing.

De raadsman van verzoeker neemt daarop telefonisch contact op met de helpdesk voor advocaten bij DVZ en verneemt dat over de lokale verankering en het werkaanbod (opgeworpen in de aanvulling dd. 08.12.2009) niet meer geoordeeld wordt. Er zou voor verzoeker geen enkele aanvraag meer hangende zijn.

Verzoekers raadsman mailt met de vraag tot schriftelijke bevestiging hiervan, maar krijgt hierop geen antwoord.

3. Art. 9ter Vr. W. voorziet een mogelijkheid tot verblijf op grond van een medisch probleem.

Met de vernietigde instructie van 19.07.2009 werd aan verzoeker de mogelijkheid gegeven de hangende 9ter aan te vullen met andere elementen, onder meer ononderbroken verblijf van meer dan vijf jaar en duurzame lokale verankering in België (2.8.A) en werk en duurzame lokale verankering (2.8.B).

“Indien een aanvraag voor een machtiging tot verblijf reeds werd ingediend, in toepassing van artikel 9ter, op basis van medische motieven (van de wet van 15 december 1980 betreffende het verblijf en er door de Dienst Vreemdelingenzaken geen beslissing werd genomen in dit kader, of indien de regularisatiekandidaat reeds beschikt over een tijdelijke verblijfstitel die afgegeven werd op basis van artikel 9 ter (BIVR van een jaar) moet er geen nieuwe aanvraag worden ingediend. Men moet enkel de hangende aanvraag actualiseren om te preciseren dat de regularisatiekandidaat meent dat hij, naast de reeds vermelde medische motieven, eveneens voldoet aan de criteria die gedefinieerd worden in de punten 2.8 A en 2.8 B van de instructie van 19juli2009, door in de loop van de termijn van drie maanden die op 15.09.09 begint en op 15. 12.09, om middernacht, eindigt een aangetekende brief rechtstreeks

naar de Dienst Vreemdelingenzaken te sturen, naar het volgende adres; Dienst Humanitaire Regularisaties - WTC 11 - Antwerpsesteenweg 59b, 1000 Brussel — of naar het volgende e-mailadres(in het onderwerp van de e-mail OV nummer melden): regulactua@dofi.fgov.be / fax: 02274 66 71 (de voorkeur wordt gegeven aan de procedure per mail), waarin de regularisatiekandidaat preciseert welk(e) criterium (criteria) hij inroept en het feit dat hij eraan voldoet staatf.”

Vademecum bij de instructie van 19.07.2009

Verzoeker voegde een aanvulling toe aan zijn oorspronkelijke aanvraag dd. 15.07.2008 op grond van 2.8.B (zie ingevuld typeformulier bij de aanvulling van 08.12.2009)

“Verzoeker verblijft in België sedert 08.02.2007 (aldus voor 31.03.2007). Hij vroeg asiel aan en nadien vroeg hij regularisatie van zijn verblijf op grond van medische redenen op 15.07.2008. De aanvraag werd ontvankelijk verklaard.”

“Verzoeken heeft vele sociale banden sedert zijn aankomst in België. Hij volgde Franse lessen in diverse scholen. Hij spreekt 5 verschillende talen, waaronder Frans, Nederlands en Engels.

Van opleiding is hij in zijn land van herkomst master in de politieke wetenschappen. Van beroep was hij journalist. Hij poogt momenteel zijn universitaire diploma's gelijkwaardig te laten verklaren. Zijn sociaal assistente omschrijft hem als gemotiveerd en vol verlangen om werk te vinden.”

“Verzoeken heeft werk gevonden als verkoper voor de firma (...) en legt een arbeidsovereenkomst voor.”

Verzoeker voegde op 21.10.2011 de aanvraag nog aan met een nieuwe arbeidsovereenkomst met een vermeld brutoloon van 1.468 euro.

In de bestreden beslissing stelt in een verzoek 9ter niet te moeten oordelen over argumenten van lokale duurzame verankering uit het verzoekschrift.

De bestreden beslissing is niet duidelijk. Bedoelt men het oorspronkelijk verzoek dd. 15.07.2008 of bedoelt men de aanvulling dd. 08.12.2009?

In die zin is de bestreden beslissing niet duidelijk gemotiveerd. Er wordt geen datum vermeld van het verzoek waarover men motiveert. Betreft dit de oorspronkelijke aanvraag? Betreft dit de aanvulling dd. 08.12.2009? Betreft de motivering beide aanvragen?

In ieder geval is het duidelijk dat de motivering gebrekkig is. Er wordt niet gemotiveerd over de mogelijkheid van verzoeker om te kunnen werken, zoals door hem aangevoerd in de aanvulling van 08.12.2009. Er wordt ook niet gemotiveerd waarom niet op de aanvulling zou moeten worden geantwoord.

Verzoeker begrijpt niet dat hem een bevel om het grondgebied wordt betekend daar waar er nog een verzoek tot verblijf hangende is op grond van tewerkstelling.

Verzoeker moet telefonisch contact opnemen met DVZ om te weten te komen of zijn aanvraag op grond van tewerkstelling nog hangende is, ja dan nee.

De bestreden beslissing motiveert ook niets over de aanvulling dd. 21.10.2011 waarbij verzoeker een nieuw arbeidscontract voorbrengt, met een brutoloon van 1.468 euro.

De motiveringsplicht wordt dan ook ernstig geschonden

4. Het getuigt van onbehoorlijk bestuur om eerst toe te laten om een aanvraag 9ter aan te vullen met niet-medische elementen en dan nog niet het minste fatsoen te hebben om in het antwoord te motiveren over de afwijzing (behalve dan dat de 9ter geen beoordeling doet van andere dan medische elementen). Daarenboven is het zo dat men in gelijkaardige zaken in een aanvraag 9ter Vr. W. wél rekening gehouden heeft met de elementen van integratie. In andere aanvragen 9ter Vr. W. werd wel geregulariseerd op grond van andere dan medische criteria. Vergelijkbaar dossier N. M., OV 5.540.718

a. Verzoekschrift 9ter dd. 09.04.2009

b. Aanvulling 9ter dd. 29.09.2009 met niet- medische elementen : 1.2 (langdurige procedure) en 2.8.A (duurzame lokale verankering)

c. Beslissing dd. 23.11.2009 : 9ter zonder voorwerp

d. Beslissing dd. 23.11.2009 : toekenning onbeperkt verblijf

Deze alleenstaande man had n 2009 een 9ter hangende en ontvankelijk, idem verzoeker,

Deze man vulde in september 2009 de hangende 9ter aan met elementen anders dan medisch, met name met langdurige procedure en duurzame lokale verankering van meer dan vijf jaar. Verzoeker vulde in 2009 zijn hangende 9ter aan met andere dan medische elementen, met name zijn duurzame lokale verankering en het arbeidscontract dat hij bekomen had.

Beide situaties zijn identiek.

Verzoeker meent dan ook dat een verschillende behandeling in gelijkaardige aanvragen ingaat tegen de beginselen van behoorlijk bestuur en een schending van het gelijkheidsbeginsel uitmaakt.

De gebruikelijke praktijk, zo werden we telefonisch ingelicht door de advocatenpermanentie van DVZ, blijkt te zijn dat eerst de aanvragen 9ter worden behandeld en indien afgewezen wordt het dossier pas dan omtrent 9bis (humanitair, werk, integratie,...) doorgestuurd naar de Dienst Humanitaire Regularisaties. M.a.w. van zodra 9ter wordt afgewezen, begint de behandeling van de 9bis.

Verzoeker verneemt tevens dat aan de raadsleden — ingeval van een hangende 9ter eind 2009 aangevuld met niet-medische elementen - de mogelijkheid werd gegeven om alsnog de niet-medische elementen d.m.v. een verzoek 9bis gericht aan de Burgemeester aanhangig te maken.

Verzoekers raadsman heeft nooit zulk verzoek ontvangen.

Ook in die zin is er een schending van het gelijkheidsbeginsel.

Het loutere feit dat verzoeker geen aparte aanvraag 9bis indiende, maar gebruik maakte van de bepaling van de instructie van 19.07.2009, blijkt dat DVZ het zich kan permitteren om geen uitspraak te moeten doen over toch wel pertinente elementen in verzoekers aanvraag tot verblijf, met name de arbeidsovereenkomsten die verzoeker voorlegt, zijn diploma's, zijn beroepsverleden, zijn talenkennis, zijn integratie, zijn wil om te werken ... Dit alles getuigt van een schending door DVZ van de beginselen van behoorlijk bestuur, o.m. schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het algemene beginsel van behoorlijk bestuur."

Artikel 62, eerste lid van de vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de voormelde bepaling heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171, RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan deze werd genomen.

De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerende motief aan op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, zijnde artikel 9ter van de vreemdelingenwet en naar de feitelijke gegevens die eraan ten grondslag liggen, met name de evaluatie door de ambtenaar-geneesheer van de medische elementen die voor verzoeker werden aangehaald. Verder blijkt uit de motivering van de bestreden beslissing dat de nodige behandeling voor verzoeker in Pakistan beschikbaar is, dat verzoeker kan reizen en er geen nood is aan mantelzorg. Voorts wordt in de bestreden beslissing de financiële toegankelijkheid van de nodige medische zorg in Pakistan onderzocht. De verwerende partij concludeert dat de aandoening van verzoeker geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke en vernederende behandeling in het geval van een terugkeer naar het land van herkomst, aangezien er een behandeling is voor zijn aandoening in het land van herkomst. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette normdoel van de formele motiveringsplicht. Deze motivering die verzoeker zonder meer toelaat kennis te nemen van de motieven in feite en in rechte die de bestreden beslissing onderbouwen, is pertinent en draagkrachtig.

De Raad wijst er op dat tegelijk de schending van de formele én de materiële motiveringsplicht aanvoeren niet mogelijk is. Een gebrek aan deugdelijke formele motivering maakt het de betrokkene onmogelijk uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is. Omgekeerd betekent dit dan ook dat wanneer uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat in wezen een schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd, de verzoeker van een schending van de formele motiveringsplicht geen schade heeft ondervonden (RvS 19 september 2001, nr. 98.937).

Verzoeker bekritiseert de motieven waardoor hij aantoonde de juridische en feitelijke overwegingen te kennen. De bestreden beslissing geeft duidelijk en op afdoende wijze de motieven aan op grond waarvan de beslissing is genomen. Een schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet wordt niet

aangetoond. In zoverre verzoeker het niet eens is met de in de bestreden beslissing uiteengezette motieven, voert hij de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zich bij de beoordeling van de aanvraag om machtiging tot verblijf in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Samen met de verwerende partij stelt de Raad vast dat verzoeker geen argumenten naar voor brengt waarbij hij de bestreden beslissing op het vlak van de beoordeling van zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst bekritiseert, noch weerlegt, zodat kan worden aangenomen dat verzoeker de beoordeling van zijn medische problematiek in de eerste bestreden beslissing niet betwist. In zoverre er in deze beslissing uitspraak wordt gedaan over de aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen, wordt er geen schending van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, noch van de materiële motiveringsplicht aangetoond.

Verzoeker betoogt dat de bestreden beslissing niet duidelijk aangeeft over welke aanvraag uitspraak wordt gedaan, de aanvraag van 15 juli 2007, dan wel de aanvulling van 8 december 2009. In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, blijkt uit de bestreden beslissing wel duidelijk over welke aanvraag uitspraak wordt gedaan. Zo vermeldt de bestreden beslissing: *“onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 15 juli 2008 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door: (...) in toepassing van artikel 9ter.”* Het is dan ook zonder meer duidelijk dat enkel over deze aanvraag uitspraak wordt gedaan. Met zijn betoog toont verzoeker niet aan dat de bestreden beslissing niet formeel gemotiveerd is, noch dat deze motivering niet afdoende is.

Verder wijst de Raad er op dat de wetgever bij de hervorming van de vreemdelingenwet in 2006 een duidelijk onderscheid heeft gecreëerd tussen de regularisatieaanvragen om medische redenen en de regularisatieaanvragen om humanitaire redenen. Zo houdt artikel 9bis van de vreemdelingenwet de bepalingen in voor de procedure inzake de aanvraag om machtiging tot verblijf om humanitaire redenen en artikel 9ter de bepalingen voor de procedure om machtiging tot verblijf om medische redenen. Gelet op dit duidelijk onderscheid is het dan ook niet kennelijk onredelijk van de verwerende partij om in de beslissing aangaande de aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen enkel uitspraak te doen over de aangevoerde medische argumenten. *In casu* blijkt duidelijk uit de bestreden beslissing zelf dat er enkel uitspraak wordt gedaan over de aanvraag om machtiging tot verblijf van 15 juli 2008, m.a.w. de aanvraag om machtiging tot verblijf ingediend in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Er wordt geenszins verwezen naar een aanvraag ingediend of geactualiseerd op 8 december 2009. In de bestreden beslissing wordt duidelijk aangegeven dat de argumenten aangevoerd in de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet geen betrekking hebben op de medische toestand, zodat de niet-medische elementen buiten de context van artikel 9ter van de vreemdelingenwet vallen en er bij de beoordeling van de aanvraag ingediend in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet dan ook geen uitspraak over zal worden gedaan. Met zijn betoog maakt verzoeker geen schending van de materiële motiveringsplicht aannemelijk, noch van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Verzoeker betoogt verder dat in de bestreden beslissing niet wordt gemotiveerd waarom er niet op diens aanvulling van 8 december 2009 omtrent zijn mogelijkheden om te kunnen werken, zou moeten worden geantwoord en dat hij telefonisch heeft moeten contact opnemen met de verwerende partij om te vernemen of zijn aanvraag op grond van humanitaire redenen nog hangende is. Hierboven werd reeds geduid dat de motiveringsplicht niet vereist dat de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moeten worden vermeld. Het bestuur dient dus niet “verder” te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing “het waarom” of “uitleg” dient te vermelden. In de motivering van de bestreden beslissing wordt duidelijk aangegeven dat de niet-medische elementen buiten de context van artikel 9ter van de vreemdelingenwet vallen en dat er aldus niet over deze elementen gemotiveerd wordt. Dergelijke motivering is duidelijk en afdoende. De verwerende partij is geenszins verplicht om in een beslissing waarbij de medische problematiek geanalyseerd en beoordeeld wordt, uiteen te zetten of er nog een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet hangende is en wanneer er uitspraak zal worden gedaan over de niet-medische argumenten. Dergelijke motivering zou niet dienstig zijn, aangezien zij geen betrekking heeft op de beoordeling van de medische

problematiek van verzoeker. Met zijn betoog maakt verzoeker aldus geen schending van motiveringsplicht noch van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet aannemelijk.

Het gelijkheidsbeginsel vereist dat allen die zich in eenzelfde feitelijke en rechtstoestand bevinden, op gelijke wijze worden behandeld. Er kan slechts sprake zijn van een schending van het gelijkheidsbeginsel indien de verzoekende partij met feitelijke en concrete gegevens aantoont dat gelijke gevallen ongelijk werden behandeld. Het grondwettelijk vastgestelde gelijkheidsbeginsel verhindert een verschillende behandeling niet, mits dit verschil in behandeling berust op een objectief criterium en redelijk verantwoord is (RvS 4 april 2007, nr.169.760).

De *casus* waarnaar verzoeker verwijst, is geenszins vergelijkbaar. Het dossier van de verwerende partij met kenmerk 5540718, betreft een zaak met een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*ter* van de vreemdelingenwet van 9 april 2009 en een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet ingediend middels een actualisatie van de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*ter* van de vreemdelingenwet en dit in toepassing van de instructies van 19 juli 2009 en van 29 september 2009. In die zin is de *casus* wel gelijklopend, doch er dient vastgesteld te worden dat in de voormelde *casus* twee beslissingen van de verwerende partij werden genomen: één waarbij de betrokkene wordt gemachtigd tot een verblijf van onbepaalde duur ingevolge zijn aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet en één waarbij de aanvraag tot regularisatie in toepassing van artikel 9*ter* zonder voorwerp wordt bevonden om reden van de andere beslissing van 23 november 2009. In *casu* is er geen beslissing genomen inzake een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet. Er wordt enkel uitspraak gedaan over de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*ter* van de vreemdelingenwet. Het komt de Raad voor dat verzoeker met zijn betoog aan de Raad vraagt om uitspraak te doen aangaande de elementen die hij heeft ingeroepen in zijn aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet, welke werd ingediend via een actualisatie van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*ter* van de vreemdelingenwet. Het komt de Raad geenszins toe om zich over deze elementen uit te spreken en om te beoordelen of deze gegevens volstaan om een verblijf toe te kennen. Waar verzoeker stelt dat de verwerende partij zou hebben gezegd dat er geen uitspraak zal worden gedaan over de aanvraag om machtiging tot verblijf ingediend in toepassing van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet, legt verzoeker niet het minste begin van bewijs voor. Een schending van het gelijkheidsbeginsel wordt dan ook niet aangetoond.

Aangaande de vermeende schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, wijst de Raad erop dat voornoemd beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenfinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Verzoeker maakt niet aannemelijk, zoals blijkt uit wat voorafgaat, dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van de bestreden beslissing niet uitging van een correcte feitenfinding of dat laatstgenoemde onzorgvuldig was bij de voorbereiding van de beslissing. Het zorgvuldigheidsbeginsel is niet geschonden.

Verder voert verzoeker nog de schending aan van rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur. De Raad stelt vast dat verzoeker nalaat aan te geven welk beginsel van behoorlijk bestuur hij geschonden acht. Het is niet aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dit te specificeren (RvS 22 november 2005, nr.151.540) of minstens valt verzoekers kritiek samen met de overige aangevoerde schending, waarvan werd aangetoond dat er geen schending valt te weerhouden.

Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien april tweeduizend en twaalf door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU